

Andrapristagare gymnasiet 2017

Författare: Jonna Johansson
Skola: Fria Läroverken i Kalmar

Motivering: En smärtsamt sorglig skildring om att växa upp med en alkoholiserad förälder. Författaren beskriver vardagliga situationer om ett barn i ensamhet på ett osentimentalt sätt som berör och går rakt in i hjärtat.

JAG MINNS

Jag minns den där gången, den där gången då jag var 8 år gammal. Jag minns hur jag blev mer och mer otålig, att jag ville att hon skulle vakna, att vi skulle titta på tv och äta mat precis som hon lovat. Men jag minns att hon inte vaknade, hur mycket jag än skakade och ropade. Hon bara låg där på den bruna skinnsoffan och på det mörka soffbordet stod en urdrucken vinflaska. Under bordet låg ett omkullvält glas.

Jag minns hur jag bar ut flaskan och glaset till köket, jag minns att jag ställde den urdruckna flaskan bland de andra vinflaskorna på den mörka köksbänken bredvid mikron. Glaset ställde jag i diskhon, som var full av andra glas med liknande rödvinsfläckar. Jag minns hur jag hörde de upprörda rösterna på tv:n, precis som alltid hade hon satt igång serien House. Under hela min uppväxt hade jag fått höra att barn inte får kolla på vuxenserier. Jag minns att jag i denna stund tänkte att om jag trotsar hennes vilja och kollar på serien, då kanske hon vaknar. Jag tassade fram till tv:n och slog mig ner på vardagsrumsmattan, jag lutade mig mot väggen och tittade på tv:n som visade en scen där Dr. House frustrerat pratade med Dr. Wilson. Jag minns att jag då och då hoppfullt vände huvudet mot henne, men innerst inne visste jag att hon inte skulle vakna.

Jag minns hur de följande minuterna kändes som timmar. Min blick flackade mellan tv:n och soffan, hon låg där helt utslagen. Glasögonen höll, precis som så många andra gånger, på att falla mot golvet. Jag minns att jag gjorde ett nytt försök att väcka henne. Jag ropade och buffade på henne, utan resultat. Hon vaknade inte denna gången heller. Jag minns att jag blev helt tyst och att tårarna sakta började rinna ner för kinderna. Jag önskade att hon ville vara vaken för min skull, så att hon kunde bädda om mig när det var läggdags och läsa en saga.

Jag minns att jag gav upp, hur jag insåg att hon inte skulle vakna. Jag minns att jag stängde av tv:n, blåste ut ljuset på soffbordet och la filten över henne. Sedan gick jag in i badrummet och gjorde mig i ordning för sängen. Innan jag tassade upp för den knarrande trappan kollade jag så att katterna var inne, att ytterdörren var låst och att dörren ner till källaren var stängd. Jag minns att jag släckte lamporna på nedervåningen, jag lät endast fönsterlampan i vardagsrummet vara tänd. Väl uppe på ovanvåningen smög jag in i mitt rum och hämtade min stora trygghet, min beigea nalle som jag fått av min morbror vid födseln. Jag minns hur golvet knakade för varje steg jag tog, så jag försökte vara så lätt som möjligt. Jag gick in till hennes rum och kröp ner i den stora

sängen, full av dofter. Jag minns att jag drog upp täcket till öronen och höll ett hårt grepp om nallen, jag borrhade in ansiktet i den fluffiga kudden och drömde mig bort. Efter några minuter somnade jag, ensam med min enda trygghet.

Jag minns hur natten bestod av oroliga drömmar. Jag minns hur jag plötsligt vaknade av en smäll. Jag hörde hur det pratades på nedervåningen. Jag gick upp ur sängen och tassade försiktigt bort mot trappen, på trappsteget vid den vita spaljén satte jag mig ner. Jag minns hur jag kikade mellan spaljén och såg mamma och pappa stå och tjafsa i hallen. Bredvid pappa låg en trasig blomkruka som fallit i golvet, runt om låg jord utspridd. Jag minns att pappa hade samma svarta skinnjacka som alltid, sin vanliga mörkgrå tjocktröja och samma blåa slitna jeans och svarta skor som han alltid haft.

Jag minns deras prat, hur diskussionerna löd. Jag minns vartenda ord.

- Men Joel du kan inte vara här nu, du kan inte komma och gå som du vill. Det är över.
- Jag vill bara träffa min dotter, jag litar inte på att du kan ta hand om henne.
- Snälla Joel, hon ligger fortfarande och sover. Gå nu så ber jag henne ringa dig sen när hon har vaknat. Jag måste snart åka till jobbet.

Jag minns hur jag satt helt knäpptyst i trappen och lyssnade. Jag minns att jag hörde hur pappa motvilligt öppnade dörren och gick därifrån. Jag minns att mamma lättat gav ifrån sig en suck och traskade in i köket när dörren stängts. Jag minns att ljudet från kaffebryggaren hördes tydligt, likaså att hon slog sig ner i soffan.

Jag minns att klockan inte var mer än 7 den lördagsmorgonen. Jag minns att jag bestämde mig för att smyga upp och krypa ner under täcket. Jag ville inte att hon skulle veta att jag var vaken. Jag minns att när jag väl låg där i sängen kunde jag inte somna, jag bara låg och vred på mig i säkert en timme. Jag minns att jag plötsligt hörde hur det knakade i trappen, hon var på väg upp. Jag vände mig om och la mig med ryggen mot dörren och låtsades sova. Jag kände hur tårarna brände bakom de stängda ögonlocken.

- Hej då lilla gumman. Förlåt för igår, ikväll ska vi äta något gott och så får du välja film. Nu måste mamma åka till jobbet, sov så gott.

Jag minns hur en puss landade mjukt i pannan och att hon tyst gick därifrån. Jag minns att jag blev glad över vad hon sa, men att jag samtidigt inte vågade längta till kvällen eftersom jag visste att det inte skulle bli som hon sagt.

\ "Jag som har skrivit denna novell heter Jonna Johansson och är idag 17 år gammal. För 9 år sedan var novellens handling min verklighet. Idag har jag ingen kontakt med mina föräldrar. \ "mycket mer. En vändpunkt i livet.